

nøjes med det, almindelige, jævne Borgere nøjedes med at købe, men altid skulde have det bedste og dyreste; og saa har man en lang Liste over alle de lukkelige Udskjelser; der tænkes kan: Laks, Sardinier, henkogte Lærketunger, og hvad det alt sammen hedder; man hører, hvorledes der fraadses i en utrolig Grad. Der kan naturligvis være en og anden; som er ufornuftig nok til en enkelt Dag at købe ekstra godt ind; men saafremt de hengiver sig til den Letsindighed, er de nødte til nogle andre Dage i Ugen at knibe Kosten vældigt ned. En Arbejders Indtægt sætter af sig selv en Grænse for overdaadigt Vellevned.

Naar man har sagt, at for at bringe Samfundet økonomisk paa Fode kræves der Arbejde, er det naturligvis rigtigt. Der skal først og fremmest Arbejde til. Men det kan ikke nytte noget med Arbejdet, hvis man selder Pengene op. Jeg mener derfor, at man ved Siden af Arbejdet bør nævne Forbruget, som i Virkeligheden er det, der efterhaanden tømmer ud paa Samfundets Fælleskasse. Men det er vel ikke nemt at ramme Forbruget. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister kunde tænke sig en saadan Forbrugsafgift. At han vilde finde den retfærdig, tvivler jeg ikke om; men den er maaske vanskelig at faa gennemført. Hvis den er det, saa staar vi stadig væk uden Hjælpe midler overfor den Kendsgerning; at der er Folk, der paa Grund af tilfældige heldige Omstændigheder er i Stand til at erhverve store Indtægter, og hvis Forbrug ligger langt ud over det, de med Rette har Krav paa i Forhold til deres samfundsmæssige Ydelser. Hvis man ikke kan komme dette til Livs, er det vanskeligt at sige, paa hvilken Maade man er i Stand til at skaffe alle Indtægter til de nødvendige Samfundsforanstaltninger. Jeg kan dog tænke mig, at man gennem de Socialiseringsforslag, som vel inden ret længe vil komme under Debat her, og som har til Formaal at kontrolere Indtægten af industrielle Virksomheder og af Handelsavancer, maaske kunde komme til en Regulering af Forholdene, saaledes at hvert enkelt Menneske i alt Fald i nogen Grad kunde faa, hvad han har Ret til at faa for den Ydelse, han har givet Samfundet gennem sit Arbejde. Men vi faar jo se, naar den Tid kommer.

Naar jeg har taget Ordet, er det tillige for at fremkomme med et lille ubetydeligt Ønske, ikke til den højtærede Finansminister, men til den højtærede Trafikminister. For mange Aar siden udtalte jeg Ønsket om, at der maatte ske en Forbedring ved den

saakaldte Røde Port i Roskilde, der ligger ved Indkørselen til Roskilde, hvor der er Gennemkørsel under Broen. Den danner en noget for smal Gennemkørsel, der bliver stadig farligere at passere, ikke mindst, fordi Motor- og Bilkørselen har taget en saa rig Udvikling i de sidste Tider. Jeg henstillede den Gang til Trafikministeren at lave en Gennemgang i den nordøstlige Side af Jernbanevolden, hvilket ikke kan medføre synderlig stor Bekostning. En saadan Foranstaltning vilde virke i høj Grad betryggende for Fodgængere. Som Forholdene nu er, er det farligt at passere denne Gennemkørsel, og det er blevet farligere, efter at Statsbanerne har maattet mure de Aabninger til, som dog før afgav en Slags Skjul, naar man var i Fare for at blive kørt ned. Der er kun en enkelt saadan Aabning at ty ind i, og adskillige Personer har været stærkt udsatte for at blive kørt ned under den stadig stigende Trafik.

Da jeg sidst fremførte Sagen overfor den højtærede Trafikminister, kunde vi ikke rigtig blive enige om, hvem der skulde afholde Udgifterne. Jeg vil holde paa, at det er Statsbanerne, der maa gøre det, naar de lægger Beslag paa Terrænet, og at de maa skabe Forholdene saaledes, at man nogenlunde kan passere som gaaende. Men hvorom alting er, og hvem det end er, der skal afholde Udgifterne, saa maa der ske en Forandring her; thi efterhaanden er det blevet mere og mere livsfarligt at passere denne Gennemkørsel, og en Adgang for Fodgængere til at slippe igennem uden at risikere at blive kørt ned, maa vi derfor se at skaffe. Jeg vil anmode den højtærede Minister om at tage under Overvejelse, om ikke Statsbanerne kunde gaa med til den ubetydelige Udgift, der her er Tale om; skulde det ikke kunne lade sig gøre, at Statsbanerne alene tager den, kunde vi dog maaske forhandle om, paa hvilken Maade Arbejdet kan gennemføres.

Kirk: Forskellige af de foregaaende Talere har omtalt et Andragende om Oprettelsen af et særligt Departement for Fiskerierhvervet, som Dansk Fiskeriforening i Juni i dette Aar har indsendt. Som ærede Medlemmer vil erindre, blev dette Andragende henvist til Landbrugsministerens velvillige Overvejelse. Naar jeg nu nævner denne Sag, er det kun, fordi jeg gerne vil være med til at understrege, at det er en Sag, der i ganske overordentlig Grad ligger Fiskerbefolkningen paa Sinde, ikke mindst den store Fiskerbefolkning i min Valgkreds. Og den anser det for at være af allerstørste